

[Alfred Jensen.]

betraadt her, har aldeles ikke været hensigtsmæssige i Henseende til Fordeling af den forhaandenværende Arbejdskraft.

Og nu de Spareplaner, Regeringen tumler med? De er heller ikke af en saadan Beskaffenhed, at de lover Arbejde til de arbejdsløse. Tværtimod, hvis man kan tro det, der er kommet frem, maa man regne med, at der bliver Arbejdsløshed, først og fremmest i Bogtrykfaget, men ogsaa blandt Bygningsarbejderne, og da er Spørgsmaalet om Arbejdsfordelingsordningen igen aktuelt. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen i, at den aldrig burde have været ophævet, men den bliver dobbelt aktuell nu, fordi flere Tusind Arbejdere vil komme i den Situation, at de bliver afskediget og mister Forbindelsen med deres Arbejde og Arbejdspladsen, hvis der ikke træffes en Ordning. Arbejdsløshedsloven er jo ikke saa elastisk, at den hjemler nogen Mulighed for at gennemføre en Ordning, der tager Sigte paa at hjælpe dem, der eventuelt skulde føres til at blive paa Arbejdspladserne. Men hertil kommer saa selve Problemet om Afholdelsen af Udgifterne, et Spørgsmaal, som jeg senere skal komme tilbage til.

Vi har altsaa ikke faaet Beskæftigelsesproblemet løst, slet ikke, og for de arbejdsløse, for Arbejderne i det hele taget, maa vi opretholde en Forsikringsordning, som i gode saavel som i daarlige Tider betyder en overmaade stor økonomisk Belastning. Jeg vil tro, at de allerfleste forsikrede betaler en 3—4 pCt. af deres Løn til Arbejdsløshedsforsikringen. Det er en Byrde, som kun denne Del af Befolkningen har paataget sig. Der er ingen andre Samfundsklasser, der forsikrer sig over for Kriser. Vi kan se paa Landbruget, som jo ikke undslaar sig for at komme til Samfundet, naar det er stedt i Vanskeligheder. Her er der ikke nogen Krisekasse; her er der ikke nogen Kontingentydelse; her maa Samfundet betale, og det enten det drejer sig om økonomiske Kriser eller om haard Frost, der har gjort Kornet Skade, eller Sandflugt, der har ført Udsæden og Kunstgødningen væk. Men dette rejser unægtelig det Spørgsmaal i denne Vinter, hvor Tusinder er blevet arbejdsløse paa Grund af Vejrliget, om ikke ogsaa Samfundet burde afholde disse ekstraordinære Udgifter. Det kan dog ikke være saadan, at den ene Del af Samfundets Befolkning uden Forsikring kan faa Erstatning for de Skader, Naturen forvolder, og en anden Del selv skal afholde alle Omkostninger derved.

Og nu det Forslag, vi har til Behandling

her. Det fikserer jo faktisk de gældende Regler, med Undtagelse af Tilføjelsen til § 6. Vi har principielt intet at indvende imod, at der sker en Regulering af de arbejdsløses Understøttelse i Henhold til Pristallet; det forbavser mig, at man ikke for længst har indført det. Naar vi nu ser paa de forskellige Ændringer, der er foretaget paa dette Omraade, er det en Siksakvandring, vi har betraadt for at komme frem til dette eneste rigtige. I 1937 havde den daværende Socialminister, Ludvig Christensen, fundet ud af, at Reguleringsbestemmelsen var for rigelig; da blev en Trediedel reguleret med 20 pCt., hver Gang Pristallet steg med 100, og man havde regnet ud, hvad der ogsaa var rigtigt, at det medførte, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen steg med 6,6 pCt., naar Pristallet steg med 5,5 pCt. Saa fik vi en Ændring, saaledes at der ved en Prisstigning paa 10 pCt. kun skete en Forhøjelse af Arbejdsløshedsunderstøttelsen paa 6,6 pCt. Det var naturligvis en Urimelighed at skære ned her; det var urimeligt, fordi man jo maa give Dækning for de Prissudsving, der finder Sted, men ogsaa fordi den maksimale Understøttelses Beløb var for lavt. I 1940 indsaa man saa, at det var helt galt, og der indførtes da en Ændring, saa man i Stedet for 6,6 pCt. for 10 pCt.s Prisstigning fik en Dækning paa 8,3 pCt. Altsaa, man vilde ikke tage Skridtet fuldt ud. Det kom først nu, hvor der har været Krig og Besættelse, hvor det danske Folk, som Folkene Verden over, stiller større Krav til Samfundet, end de tidligere har gjort, og man har vel Lov til at tage det som Udtryk for den Aggressivitet, der har været til Stede paa Arbejdspladserne og i Fagforeningerne. Vi kan altsaa kun være tilfredse med, at man indfører Princippet, at Understøttelser og for øvrigt ogsaa Tilskud reguleres i Overensstemmelse med Prisstigningerne.

Men jeg kommer til at gøre nogle Bemærkninger, for det første om Pristallet, dernæst om Understøttelsernes Maksimumsbeløb og saa naturligvis ogsaa om selve Tilskuddet. Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen har allerede nævnt et Forhold, der viser, at dette Pristal ikke kan være det rette Udtryk for de Udgifter, en Familie har, og jeg kan føje adskilligt dertil. Pristallet har jo aldrig nogen Sinde været betragtet som en paalidelig Maalestok for Prisstigninger og for øvrigt heller ikke for Prisfald; det har Gang paa Gang været udsat for Kritik. Men hvor uærligt Pristallet er, er først blevet helt klart under Besættelsen og nu efter Krigen.

Da man i 1942 lavede Beregningsgrundlaget om, saa man ganske tydeligt, hvilken